

Οντολογία και Πολιτική

22 Νοε 2015 8:42:00

Άρθρα

Υπό Κοσμά Μιλτ. Μαρκάτου, καθηγητού ΤΕΙ (ιδρυτού της Λεξαριθμικής θεωρίας¹)

Έχει δειχθεί στην Λεξαριθμική θεωρία² ότι διά μίαν ομαλήν, λειτουργικήν, αποδοτικήν, ταχεία και ασφαλή διακυβέρνηση μιας χώρας, ο αριθμός των κομμάτων προς κατάληψη της εξουσίας δεν πρέπει να υπερβαίνει τον αριθμόν δύο, οι δε ιδεολογικοί χώροι των πρέπει να τέμνονται, να έχουν έναν κοινόν τόπον. Κάθε γνήσιον κόμμα συνίσταται εκ των πυρηνικών ή αδιαλεκτικών ψηφοφόρων (στους οποίους το κόμμα οφείλει την ύπαρξή του) και εκ των δορυφορικών ή διαλεκτικών ψηφοφόρων (στους οποίους το κόμμα οφείλει την νίκην σε μίαν εκλογικήν αναμέτρηση. Η ανωτέρα αναφερθείσα τομή (ή ο κοινός τόπος) των ιδεολογικών χώρων εξ αυτών των δορυφορικών ψηφοφόρων αποτελείται. Κατά την διάρκειαν της εκλογικής εκστρατείας, οι δορυφορικοί ψηφοφόροι και των δύο κομμάτων κινούνται χαοτικά εν είδει διαλύματος, αλλά καθώς η ζύμωση κορυφώνεται στον δρόμον προς την κάλπην (ή και επ' αυτής), αυτοί υφίστανται ιδεολογικήν διήθηση και το διάλυμα γίνεται μίγμα, όπου η ποσοτική αναλογία αυτών (το πλήθος των ψήφων) θα είναι υπέρ τού ενός ή του άλλου κόμματος.

Σήμερα, στην οκτωκομματικήν Βουλήν των Ελλήνων, οι ιδεολογικοί χώροι των μεγάλων κομμάτων (ΣΥΡΙΖΑ και ΝΕΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ), δεν τέμνονται, είναι ξένοι μεταξύ των. Η διάταξη αυτή είναι ανορθόδοξος, μη κατά φύση, ανατρέπουσα έτσι τον νόμον της χρυσής τομής Φ (του μέσου και άκρου λόν Φ), ο οποίος διέπει την ομαλήν και εν ομοιότητι διαλεκτικήν πορείαν των όντων στο Σύμπαν και τον Κόσμον (ανοργάνων και οργανικών, αλόγων και ελλόγων).

Το ανορθόδοξον συναντάται και στα άλλα κόμματα: Η τομή των ιδεολογικών χώρων τού ΣΥΡΙΖΑ και των ΑΝΕΛ, των αλληλοτεταγμένων ιδεολογικών χώρων του ΠΑΣΟΚ, του ΠΟΤΑΜΙΟΥ, της ΕΝΩΣΗΣ ΚΕΝΤΡΩΝ μετά των χώρων του ΣΥΡΙΖΑ και της ΝΕΑΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ. Εξαιρέση αποτελούν οι άλλοι δύο ιδεολογικοί χώροι, τού ΚΚΕ (τεμνόμενος με τον χώρο του ΣΥΡΙΖΑ) και της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ (τεμνόμενος με τον αντίστοιχον της ΝΕΑΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ).

Κάθε παραβίαση του φυσικού νόμου στο Σύμπαν αποκαθίσταται με την αυτορυθμιζόμενη δυνατότητά του. Στην παρούσαν περίπτωση, η αποκατάσταση απαιτεί όπως επέλθει η ταχεία μετάλλαξη των ιδεολογικών χώρων του ΣΥΡΙΖΑ και ΝΕΑΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ώστε αυτοί να τμηθούν και αποκτήσουν κοινόν ιδεολογικόν τόπον, κινούμενοι προς τον κεντρών ιδεολογικόν τόπον, δηλαδή, το μεν Σύριζα προς την ΚΕΝΤΡΟΑΡΙΣΤΕΡΑΝ, η δε Νέα Δημοκρατία προς την ΚΕΝΤΡΟΔΕΞΙΑΝ, υπό την προϋπόθεση βεβαίως ότι οι διάφορες άκρες συνιστώσες των εξομαλυνθούν.

Τα άλλα κόμματα - εκτός του ΚΚΕ - θα ενταχθούν βαθμιαίως σ' αυτούς τους μεγάλους χώρους: Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ (ανήκει κατά φύση στην άκρα συνιστώσα της Νέας Δημοκρατίας), το ΠΑΣΟΚ (προέρχεται εξ αυτών των χώρων, έχει διαγράψει δε μονόδρομον κίνηση, με μη δυνατότητα αναστροφής), το ΠΟΤΑΜΙ (συνεστήθη περιέργως εξ αυτών) και Η ΕΝΩΣΗ ΚΕΝΤΡΩΝ (ανήκει κατά φύση στον κοινόν ιδεολογικόν τόπον των).¹ Η θεωρία είναι αξιωματική (Μαθηματικά - βλέπε Μαρκάτος: ΠΑΜΜΕΓΑΣ (Παγκόσμιος Μαθηματική Μελέτη Ελληνικής Γλώσσας, τεύχος 1ον, Λάρισα 1980 και Η ΛΕΞΑΡΙΘΜΙΚΗ ΘΕΩΡΙΑ - Η Γλώσσα των Γλωσσών, Λάρισα 1989).

Εκκινά εκ του αλφαριθμητικού συστήματος των Ελλήνων (μονάδες: Α=1, Β=2, Γ=3, Δ=4, Ε=5, Δίγαμμα, Ζ=7, Η=8, Θ=9/ δεκάδες: Ι=10, Κ=20, Λ=30, Μ=40, Ν=50, Ξ=60, Ο=70, Π=80, ΚΟΠΠΑ / εκατοντάδες: Ρ=100, Σ=200, Τ=300, Υ=400, Φ=500, Χ=600, Ψ=700, Ω=800, ΣΑΜΠΙ), όπου κάθε λέξη είναι αριθμός, λαμβανόμενος δια προσθέσεως των γραμμάτων - αριθμών. Χρησιμοποιούνται τέσσερες σχέσεις με φυσικήν σημασίαν: (1) η τομή των εννοιών (ισοψηφία - οι έννοιες έχουν κοινόν τόπον), π.χ., ΕΛΛΑΣ=ΑΘΕΣΜΙΑ=266, (2) ο αθροιστικός νόμος (λέξεις διαφέρουσες κατά μονάδα - οι έννοιες τείνουν να ταυτισθούν οριακά) π.χ., ΟΛΥΜΠΟΣ και ΟΥΡΑΝΟΣ, (3) ο νόμος τής ομοιότητος (οι έννοιες διαιρούμενες δίδουν την χρυσήν τομήν Φ), π.χ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ / ΕΛΛΗΝ = ΦΦΦ, (4) η διαπασών (Μουσική, do ... do, λόγος 2 - η έννοια στον άριθμητήν γεννάται από τον παρονομαστήν και καταλήγει στην έννοιαν του παρονομαστού)⁴ π.χ. Η ΑΤΛΑΝΤΙΣ / Η ΘΑΛΑΣΣΑ=2. Η θεωρία, εφαρμοζόμενη στην δομήν της Ελληνικής γλώσσης, παράγει γνώσεις και την Γνώση (οριακά), αντιπαράθεται προς την επιστήμη (π.χ., καρκίνος, σεισμός) - επαληθεύουσα τις θέσεις τις - και ενίοτε υπερβαίνει αυτήν.

2. Βλέπε Μαρκάτος: Η Διαλεκτική των Ιδεών/ Η Διαλεκτική πορεία των Κομμάτων, Ελληνικός Λόγος, Λάρισα 1987 / Ιστοσελίς μου: www.hellenes-markatos.gr / Άρθρα

- See more at: <http://www.eleftheria.gr/απόψεις/άρθρα/item/95213-οντολογία-και-πολιτική.html#sthash.YGZXcmNC.dpuf>